

I *stk. 2*, foreslås, for så vidt angår lovovertrædelser, der efter loven kan medføre fængsel i 4 år eller mere, men ikke i 6 år, den gældende absolutte tidsmæssige begrænsning på 8 uger opretholdt.

I *stk. 3*, foreslås, at der for så vidt angår lovovertrædelser, der efter loven kan medføre fængsel i 6 år eller mere, indføres en grænse for isolation på 3 måneder. Der foreslås endvidere en snæver adgang for retten til at dispensere fra denne 3-måneders frist, således at retten *undtagelsesvis* kan tillade, at isolation udstrækkes ud over 3 måneder, hvis *afgørende* hensyn til forfølgningen gør fortsat isolation *påkrævet*, uanset den tid arrestanten har været isoleret. Anvendelse af isolation ud over 3 måneder vil bl.a. forudsætte, at det ikke kan bebrejdes politiet eller anklagemyndigheden, at efterforskningen ikke har gjort det muligt at tilvejebringe den fornødne bevissikring inden udløbet af den normale frist.

I *stk. 4*, foreslås, at der, for så vidt angår arrestanter, der er under 18 år, indføres en absolut tidsmæssig begrænsning for isolation på 8 uger. Isolation af disse personer kan således højst finde sted i en sammenhængende periode på 8 uger uanset arten af den påsigtede kriminalitet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7. i de almindelige bemærkninger.

Til § 770 d

Bestemmelsen afløser den gældende bestemmelse i § 770 c om sagsbehandlingsregler. Den gældende bestemmelse indeholder henvisninger til forskellige bestemmelser i retsplejeloven, hvorefter en række formelle spørgsmål i forbindelse med isolation behandles efter de samme regler, som gælder for behandlingen af spørgsmål vedrørende varetægtsfængsling.

I *stk. 1*, foreslås en ændring, hvorefter en afgørelse, hvorved der træffes bestemmelse om anbringelse i isolation eller fortsat isolation, i alle tilfælde skal træffes ved særskilt kendelse. I modsætning til gældende ret betyder det, at spørgsmålet om varetægtsfængsling og spørgsmålet om isolation altid skal afgøres ved to særskilte kendelser. Samtidig skal afgørelsen også i de tilfælde, hvor den sigtede er indforstået med en forlængelse af en iværksat isolation, træffes (og begrundes) ved særskilt kendelse.

Endvidere er kravet om begrundelse ved kendelser om isolation udskilt fra den almindelige henvisningsbestemmelse til en særlig bestemmelse. Begrundelsespligten indebærer, at retten i kendelser om isolation skal anføre de konkrete omstændigheder, hvorpå det støttes, at betingelserne i §§ 770 a-770 c, for isolation eller fortsat isolation er opfyldt. Det skal således

bl.a. fremgå af kendelsen, hvorfor retten finder, at også den særlige isolationsgrund, der skal være til stede ud over fængslingsgrunden i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, er til stede i den konkrete sag, ligesom retten om nødvendigt konkret skal begrunde hvorfor de muligheder, der måtte være for iværksættelse af mindre indgribende foranstaltninger, ikke er tilstrækkelige til at opnå det formål, som tilsigtes med anmodningen om isolation.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8. i de almindelige bemærkninger.

Ændringerne i *stk. 2* er i første række konsekvensrettelser som følge af forslaget i *stk. 1* om udskillelse af kravet om begrundelser ved kendelser om isolation til en særlig bestemmelse.

Herudover foreslås en regel, hvorefter fristen for isolation, højst kan forlænges med 2 uger ad gangen, hvis arrestanten er under 18 år.

De bestemmelser, der henvises til i *stk. 2*, finder »i øvrigt tilsvarende anvendelse«, dvs. de finder anvendelse, i det omfang *stk. 1* ikke indeholder afvigende regler.

Til § 770 e

Ved henvisningen til § 767, stk. 1, i den gældende § 700 c, har en isoleret varetægtsarrestant krav på mundtlig kærebehandling af en afgørelse om isolation, når isolationen udstrækkes ud over 3 måneder.

Har kæreinstansen tilladt mundtlig kærebehandling for 3 måneders fristen, er der efter § 770 e, 1. pkt., krav på ny mundtlig kærebehandling, såfremt kæreren vedrører en kendelse, hvorved isolationen udstrækkes ud over 3 måneder.

Efter den foreslåede affattelse af § 770 e har en isoleret varetægtsarrestant krav på mundtlig kærebehandling af en afgørelse om isolation, når kæreren vedrører en kendelse, hvorved isolationen udstrækkes ud over 8 uger.

Herudover foreslås en regel, hvorefter en varetægtsarrestant har krav på fornyet mundtlig kærebehandling, når kæremålet angår en kendelse, hvorved en isolation udstrækkes ud over 8 uger regnet fra den seneste mundtlige behandling af et kæremål om forlængelse af isolation.

I andre tilfælde afgør kæreinstansen, om en anmodning om mundtlig behandling skal imødekommes.

Ved den mundtlige kærebehandling finder bestemmelsen i § 767, stk. 1, sidste pkt., tilsvarende anvendelse. Det indebærer, at fremstilling af arrestanten i retten kan undlades, såfremt den pågældende giver afkald herpå, eller retten finder, at fremstillingen vil